

Om man vill se hur vi kört kan man klicka på:

(En detalj saknas dock, vi körde från Williams, Arizona norrut till Grand Canyon och tillbaka samma väg 30 sv mil totalt)

[http://maps.google.se/maps?f=d&source=s_d&saddr=Dallas&daddr=Wichita+Falls,+TX.+to:Brook+29%2FOK-34+to:Amarillo,+TX.+to:1+Yacht+Club+Dr,+Clines+Corners,+NM+87070-9998,+United+States+\(Agua+Verde+Ranch+Los+Chavez\)+to:Flagstaff,+Arizona.+to:l-40+W+to:l-40+W+to:l-40+W+to:35.218697,-111.939697+to:l-40+W+to:Seligman,+USA+to:Barstow+to:Victorville+to:Yucca+Valley+to:Joshua+Tree+National+Park,+Twentynine+Palms,+California+92277,+92277,+USA+\(Joshua+Tree+National+Park\)+to:Mecca,+Cal.+to:Palm+springs,+Cal.+to:Oceanside,+Kalifornien,+USA+to:120+COLORADO+AVENUE,+Santa+Monica,+CA+90401,+United+States+\(Holiday+Inn+Santa+Monica+Beach+-+At+the+Pier\)&hl=sv&geocode=%3B%3BFfQqGwldVKoR-g%3B%3BFaIOfgldmKCz-SHBgvrRG4ScCQ%3B%3BFQAWGgldev5H-Q%3BFtAAGglDkUBR-Q%3BFVrpGQlddoJU-Q%3B%3BFciAGQldhGBK-Q%3BFdggGwldRndF-Q%3B%3B%3B%3BFtkzBQldDh4Y-SG98JJHqooNoQ%3B%3B%3BFWJX-gEdaRYB-Q%3BFb_6BglDsezv-CHYwE9wA8cF1w&mra=dme&mrcr=6&mrsp=9&sz=7&via=7,8,9&doflg=ptk&slI=35.978006,-112.5&sspn=5.644135,11.612549&ie=UTF8&t=h&z=7](http://maps.google.se/maps?f=d&source=s_d&saddr=Dallas&daddr=Wichita+Falls,+TX.+to:Brook+29%2FOK-34+to:Amarillo,+TX.+to:1+Yacht+Club+Dr,+Clines+Corners,+NM+87070-9998,+United+States+(Agua+Verde+Ranch+Los+Chavez)+to:Flagstaff,+Arizona.+to:l-40+W+to:l-40+W+to:l-40+W+to:35.218697,-111.939697+to:l-40+W+to:Seligman,+USA+to:Barstow+to:Victorville+to:Yucca+Valley+to:Joshua+Tree+National+Park,+Twentynine+Palms,+California+92277,+92277,+USA+(Joshua+Tree+National+Park)+to:Mecca,+Cal.+to:Palm+springs,+Cal.+to:Oceanside,+Kalifornien,+USA+to:120+COLORADO+AVENUE,+Santa+Monica,+CA+90401,+United+States+(Holiday+Inn+Santa+Monica+Beach+-+At+the+Pier)&hl=sv&geocode=%3B%3BFfQqGwldVKoR-g%3B%3BFaIOfgldmKCz-SHBgvrRG4ScCQ%3B%3BFQAWGgldev5H-Q%3BFtAAGglDkUBR-Q%3BFVrpGQlddoJU-Q%3B%3BFciAGQldhGBK-Q%3BFdggGwldRndF-Q%3B%3B%3B%3BFtkzBQldDh4Y-SG98JJHqooNoQ%3B%3B%3BFWJX-gEdaRYB-Q%3BFb_6BglDsezv-CHYwE9wA8cF1w&mra=dme&mrcr=6&mrsp=9&sz=7&via=7,8,9&doflg=ptk&slI=35.978006,-112.5&sspn=5.644135,11.612549&ie=UTF8&t=h&z=7)

Vi kom till Dallas, TX, på lördagen den 29 aug, samma dag en del av er var på Möns klint i Danmark. Vi landade vid ca 20 tiden USA tid och var ganska slut efter resan (Jag har den senaste tiden lidit av en envis öroninflammation och den gjorde ju inte mig piggare på resan), det var jag, Paulie, Stefan och hans tjej, EvaLena som hade givit oss ut på äventyr. Resan över Atlanten är ganska dryg och tidsskillnaden är 7 timmar mellan Sverige och Texas, detta visste jag och jag ville inte köra hoj förrän jag var ordentligt utvilad så vi hade ett par dagar i Dallas innan vi skulle få hämta våra hojar vilket ju innebär ett bra läge att shoppa hojkläder. Vi fann att Dallas City inte är så stort som åteminstone jag innbillat mig - minns ni "Dallas", TV serien på 80 talet, som visade en jättestad med höga byggnader med spegelfönster? Den byggnaden kände jag igen från TV men sedan fanns inte så mycket mer i själva City... Hojkläder fanns i en MC shop 45 min bort med buss, så stan är stor men platt. Hojaffärer i USA är ofta stängda på måndagar förstod vi när vi åkt hela vägen och fann en låst dörr, vad göra? Jo, man gillar läget och går på museum istället! John F Kennedy blev 1963 mördad i Dallas och man kan gå på the Sixth Floor Museum och se var exakt Lee Harvey Oswald befann sig när han sköt presidenten, utanför på gatan finns det markerat var JFK var då skotten

träffade honom, det hela var mycket makabert. Det finns också ett fint Akvarium i Dallas som vi besökte och begapade hajar, rockor, giftspindlar, papegojor och en hel massa andra djur som egentligen borde få leva i den miljö de är skapta för.

Tisdag och äntligen dax att hämta hoj, på EaglesRiders hade de kört fram 2 st Harley-Davidson Classic Electra Glide av 2008 års fabrikat, bägge var i en knallblå kulör och min vana trogen så gillade jag läget, från första stund! Jag hade inte tagit med hjälm utan fick låna en och jag valde en typisk amerikansk variant med flammor på, vi lastade våra pryttlar och begav oss till den på tisdagar öppna affären för att förse oss med nya hojkläder. Eftersom vi skulle köra i värme siktade vi på svala kläder med kevlarinredning och sådant men det fanns inte så mycket att hitta i den affären så Paulie hittade en jeansjacka, ett par bikerbrillor och handskar utan fingrar i skinn, vi beslöt att hitta en annan affär med större utbud men det blev aldrig så utan vi åkte i det vi hade med oss, jag i kevlarjeans och hon i sin jacka o vanliga jeans. Jag var mycket skeptisk till detta i början men när vi åkt ett tag och såg att Route 66 knappt är trafikerad så släppte min oro och jag kunde njuta av resan utan att känna mig orolig för att bli påkörd eller skadad på annat vis.

Så var vi sedan på väg, vi beslöt att åka norrut och siktade Elk City, Oklahoma och där kliva på Route 66 vilket vi gjorde och helt plötsligt var det på riktigt, jag satt på en H-D på Historic Route 66 på väg till Santa Monica Pier i Los Angeles, California USA, jag gillade läget! Vägen var spikrak och gick parallellt med Interstate 40, det är I-40 som ersatt R66. Som en kuriosita kan jag berätta att Route 66 var "klar" för trafik 1927 och ersattes med I-40 1978, det fanns stora delar av R66 som aldrig blev asfalterade och under alla år varit svåra att köra på men det fanns inga vettiga alternativ och därför kallades R66 för "The Mother Road". Kör man R66 befinner man sig till en stor del av tiden brevid I-40 men delvis så ligger de långt ifrån varandra och de är de bitarna som är häftigast, mer om det längre fram i min berättelse...

Nåväl, vi kom under dagen fram till Vernon och var alltså åter i Texas och det var dags att hitta sovplats, dagens körning var ett under av njutning och bådade gott för den fortsatta resan, det enda som störde mig var den ihållande öroninflammationen som var mycket irriterande och smärtsam, dessutom hörde jag inte vad folk sa eller pratade om. Vår körning var lugn och fin, mest låg vi och marschade i 70-80 km/h vilket kändes helt lagom. Det var mycket varmt och solen sken från en molnfri himmel.

I USA finns det gott om motel längs vägarna och priserna varierar ganska mycket, det är bara på stora hotell det finns möjlighet att få frukost och man måste nästan alltid betala extra för den. Kaffe och någon muffin eller så brukar de bjuda på, de små motellen. Vi var trötta efter en hel dag på höj och somnade ganska omgående efter att ha ätit middag och duschat av en hel del resdamm.

Dagen därpå åt vi frukost på ett köpcentrum och handlade även mineraler till vårt dricksvatten. Kroppen behöver inte bara vatten utan också salter då det är så varmt som det var där, sedan fortsatte vi vår resa och hade Amarillo som mål, det var nu som det verkligen märktes att vi kommit ut på R66, det började bli fler "Ghost-towns" ju närmare en storstad vi kom, mer och mer övergivna hus och helt övergivna små samhällen. På många håll har man bevarat småstäder och samhällen som kuriosa för turister, det är inte alls så att man lägger några kostnader på att få behålla själva R66 i farbart skick utan den finns så länge den finns men under tiden så är det övergivna små samhällena kvar som ngn typ av utomhusmuseum. På andra håll kan det vara helt tvärt om, allt får förfalla och ingen bryr sig.

Egentligen så hände inte så mycket de första dagarna utan allt kändes nytt och huvudet for som en radar för att hinna se så mycket som möjligt, vi hade ingen färdplan eller förbestämda mål vilket jag nog tycker att vi skulle ha haft, vi visste inte var vi skulle käka eller var vi skulle stanna eller var vi skulle sova nästa natt, inget av detta var något bekymmer men nästa gång vill jag nog ha lite mer planering. Vi kom fram till Amarillo och de sista 7 milen valde vi att bränna på I-40 för att komma fram innan det blev helt mörkt. I Amarillo sov vi på ett ställe precis bredvid ett "Truckstop" där hundratals långtradare stod uppställda eller höll på att bunkra bränsle för nattkörningar, det var ett organiserat kaos hela natten och kommersen upphörde inte för ett ögonblick natten igenom.

I Amarillo ligger en krog som heter The Big Texan Steak Ranch och de har på menyn en köttbit som väger 72 oz (ca 2,2 kilo) om man äter den på 1 timme så bjuder krogen på måltiden. Vi skulle dit men vi var för trötta för att orka så det får bli en annan gång...

Vid frukost dagen därpå beslöt Stefan och EvaLena att köra vidare på egen hand och efter det var paulie och jag ensamma på vägen.

Strax utanför Amarillo ligger Cadillac Ranch, ett konstigt verk av en excentrisk miljonär som har grävt ner 10 Cadillacs från mitten eller sent 50 tal på rad med fronten nedåt och bilarna lutar lite. Bilarna är plockade på massor av delar och

det som finns kvar är fullt av amatörmålad graffiti, vilket gjort konstnären mer än nöjd. Snyggt? Vet inte. Konstigt? Absolut. Men det är hans mark och han gör ju som han vill, det är ju USA. Vi fortsatte vår färd och försökte hela tiden att vara på R66 så mycket som möjligt och i Texas är den gamla modervägen i hyfsat skick men ganska dåligt markerad så det är mycket lätt att hamna på en avfart och vips så befinner man sig på I-40 vilket ju inte är så skoj när man ser R66 precis bredvid sig och inte kan komma in på den igen förrän om 6 miles. I övrigt så är Texas mest känt för att ha världens största rancher, det är otroligt att se en liten avfartsväg gå igenom ett monster till grind och sedan fortsätta spikrakt till horisonten, namnet på ranchen står "alltid" skrivet på eller över grinden. Från en sådan infart så går det sedan ett staket så långt man kan se och det känns märkligt då man vet att därinne bor ägaren till alltihop och han lever på boskapsskötsel. De stackars kräken, korna alltså, har inte mycket att tugga på heller, det är kruttorrt och mycket fattigt på grönt gräs, ändå kan det finnas tusentals kossor i en sådan besättning och gör ägaren förmögen. I Adrian 4 timmars körning från Amarillo finns det en skylt som visar att man är halvvägs genom hela R66, vi stannade för kaffe och en macka men tanten i serveringen frågade oss om vi kom nu, om vi var med i gruppen och var de andra var, hon hade stängt för en beställning och vi var ju inte med där så det bidde inget... Men gruppen kom, 38 hojar ca 50 pers med norrmän, ackurat norrmän. Ledaren för det gänget jobbade på Route 66, han hade precis avslutat en körning från L.A. till Chicago och nu var han på väg tillbaka med en ny grupp, vilket jobb, va?

Väster om Adrian vid en liten håla som heter Gruhlkey börjar det som förr kallades för Dirt 66 och den sträcker sig till en annan liten håla, Glenrio. Denna väg har aldrig varit asfalterad utan var antingen moddig, lerig och sönderkörd efter regn eller sönderkörd, full med torra lerkokor från tidigare blöta perioder. Dirt 66 är avstängd för trafik men man kan gå och titta på den om man vill, jag avstod. När man sedan kommer till Glenrio och hittar en liten fattig bit asfalterad del av R66 så hittar man ett ghost town där det finns ett gammalt motel med en skylt åt vardera hållet med texten First/Last Hotel in Texas. När man betittat detta har man ungefär 5 minuter kvar innan man äntrar New Mexico.

Har jag nämnt värmen? Då vi har startat på mornarna har det varit ca 55-60 F och det är inte så varmt (man räknar om Fahrenheit till Celsius genom att dra bort 32 grader från F, dela resten med 1,8 (eller nästan 2) och du har antal grader i C. $60-32=28/2=14$ C) så på morgonen har det varit långärmat, tröja och jacka som gällt, frampå lunch tid kan det ha blivit ca 85-90 F (24-26 C) och mellan 14 tiden till sundown kanske 100 F, vilket innebär ca 34 C. Så kläder på förmiddagen och T-shirt från lunch till solnedgång, sedan har vi inte kört i

mörker alls utan varit på promenader o sånt på kvällarna då värmen varit kvar länge och vi har varit lätt klädda som vilka turister som helst.

Solen inte bara värmer, den ger färg också. 2 bleka nordbor blir ganska brända på kort tid i sådan sol, hjälmen har ju skyddat lite och gett skugga åt pannan, solbrillorna har gjort att solen inte kommit åt runt ögonen och hakremmen har garanterat vita kinder så efter ett par dagar på hoj i södra USA ser man ut som en tvättbjörn i ansiktet. Folk i affärer och på restauranger har frågat: Drivin' a bike? I can tell, looks like a racoon...

Det får man ta, men folk verkar veta vad det är frågan om.

Nu har vi kommit fram till New Mexico och jag behöver jobba på att få min hjärna i fas med en svensk klocka, så jag viker mig och lovar att återkomma.

Lennart

New Mexico och dag 3 på hoj.

Det enda djur jag har varit nära att köra på var här i New Mexico, det ligger ett roadkill på vägen och ett helt gäng Condorer får sig ett skrovsmål och jag stannar ganska nära för att titta på dessa så magnifika gamfåglar. Dessa uppskattar inte sin publik utan flyger upp och börjar cirkulera i skyn i väntan på att idioten på hojen skall ge sig iväg. Jag gör så men stannar igen efter ca 100 meter och tittar på fåglarna som återvänder och fortsätter sin måltid, dom är så maffiga att titta på så vi blir där ett par minuter och gasar sedan vidare, då sitter det en Condor vid vägkanten och när vi kommer lyfter han/hon och vinglar runt framför hojen och verkar inte kunna bestämma sig för åt vilket håll säkerheten finns. Enligt Google så har genomsnitts Condoren ett vingspann på 2,73 meter så det var mycket fågel som flaxade runt framför hojen och skrämde mig halvt från sinnena, men det gick bra och mig veterligen så lever den pippin ännu i bästa välmåga. Mer om roadkills framöver.

I New Mexico är nästan hela R66 farbar och i ganska hyfsat skick, den går parallellt med I-40 ända till Santa Rosa som ligger ca 100 miles in i Staten där den sticker iväg först norrut och man kommer ut i den riktiga Vilda Västern. Vägen är knappt trafikerad och det känns ganska ensamt därute i ingenstans, det är ett ganska platt område med en brännande sol, vi var in på den vägen men vände och tog en nyare del av R66 istället. R66 är på många ställen ombyggd och det kan finnas 2-4 olika gamla sträckningar. Vad som finns mer bredvid vägen är

Santa Fe Railroad, järnvägen från Atlanten till Stilla havet. Det är stora tåg. Ofta så drar 4 lok och sedan kommer det 80-100 vagnar och sist 2 lok som skjuter

på, diesellok, det låter, tro mig. När man är ensam på vägen och möter ett sådant tåg, då vinkar man! Tågföraren svarar med att tuta, det låter, tro mig. Vi hade kört från Amarillo, TX till Santa Rosa, NM och det är enl. Google Maps 169 miles på I-40, säg då 200 miles på R66. 200 miles är 32 mil och det är ju ingen stor sak egentligen, inte i vårt klimat i goda vänners lag, men i 35-40 graders värme, ensam på en väg som ingen gjort något med sedan 1978 och massor att titta på eller ibland inget att titta på så tar detta kraft.

Känslan när man sitter där på en höj i ett platt landskap med en del bergmassiv långt bort i fjärran och en molnfri himmel ovanför skallen, den kan knappt beskrivas...

Har man någon gång ansett sig vara märkvärdig på något sätt, tyckt att man tar plats på jorden, då försvinner den känslan. Man känner sig liten, som en del av något stort, överväldigad av storheten i att allt detta finns. Utsikten från vägen är milsvidd, det lever växter mitt ute i ingenstans och det har kanske inte regnat på ett par år, men där står en kaktus lik förbannat och där finns en och annan fågel på himlavalvet, sökande efter något att äta. Något måste den ju hitta då och då annars hade den väl gett sig iväg någon annanstans, samma sak med präriehundarna, ormarna och skorpionerna. Det är så stort och jag kände mig ödmjuk, melankolisk, liten, tacksam. Det går knappt att beskriva.

Vi sov över i Santa Rosa.

I Santa Rosa finns det ett bilmuseum som vi besökte och en del av fordonen där var till salu, dessvärre... Jag gillar ju gamla grejer, bilar med runda hörn, sidventilmotorer och 30-40 tals design så när jag ser sådant till försäljning så påbörjas i pingislrir i min arma skalle och jag vill köpa, köpa. Pingpong, Pingpong hoppar tankarna runt och jag får inte en lugn stund bland Ford 3 Windows' Coupe'er , 1940 Ford Business Coupe eller värst av allt en 1941 Ford Woodwagon i mintcondition, Huvva!! Men smakar det så kostar det, den dyraste bilen 1957 Chevy BelAir 2 door HT betingade ett pris av \$ 250.000 (1875000 svenska) så det bidde inget.

Vi fortsatte vår färd västerut och körde mycket på kringelkrokiga vägar, det är så på R66 att antingen är det spikrakt i flera mil eller så är det så krokigt att det inte går att köra mer än max 40-50 km/h. Vi hittade lätt vidare på R66 vilket absolut inte är någon självklarhet och personligen njöt jag av varenda meter höjåkning. När vägen är rak så känns det ibland som ett test i uthållighet, som ett motoriserat vasalopp (utan snö) men det finns hela tiden saker som bara dyker upp utan förvarning, en gammal bensinmack som är övergiven men som någon parkerat en tankbil från förr på, gamla järnbroar på det som var den "första R66" innan de byggde en ny del kanske 1948, fantastisk utsikt där det ibland var omöjligt att se var horisonten var, himmel och jord gick ihop så att det inte syntes någon skiljelinje. Sedan alla dessa tåg, ibland nära, ibland flera

kilometer bort, tåg med vagnar så långt man ser, oändliga tåg. Det finns också turistattraktioner på många ställen men skulle man stanna på alla dessa behöver man mer tid än vad vi hade. Frampå kvällen kom vi fram till Grant, en liten håla som anstränger sig för att överleva bredvid I-40, vi tog in på ett motel som tydligen hade några andra gäster, det stod i alla fall några bilar där. Efter incheckning tog vi en promenad och sedan var det dags att koja, sådana kvällar slocknade jag ovaggad, det är ganska jobbigt att köra hoj när det hela tiden är som om man körde i ett jättestor hårfön. Det går åt massor av vatten, många liter om dagen men man behöver aldrig gå på muggen, vätskan lämnar kroppen i form av svett, trots detta känns det inte som om man svettas eftersom avdunstningen är ögonblicklig. Det är effektivt med fartvind och värme.

Lennart

Från Grant och vidare västerut minns jag just nu inte som något speciellt utan det var bara en fortsättning på gårdagens resa, men jag vill ändå berätta att det är inte många meters körning på I-40 utan R66 snirklar sig fram bredvid Interstaten, ibland på höger, ibland på vänster sida. Det är broar och åter broar många gånger fram och åter över I-40. Sedan kommer det röda berg synliga norröver, dessa "Majestic Red Rock Cliffs" sträcker sig från Prewitt, NM till Lupton, AZ och här har man spelat in många Westernfilmer, ni har sett dem, cowboys rider i en ogästvänlig miljö, allt är bara damm, törst, värme och hur många kor som helst som skall någonstans, ett indianöverfall med röda berg i bakgrunden...

I dessa trakter vimlar det av indianreservat och det är mark avstyckad men inte utmärkt på annat sätt än med skyltar som hänvisar till olika souvenirbutiker där man kan köpa diverse krimskrans och annat man inte behöver, jag skulle vilja köpa en handgjord pil med en slipad stenspets men jag beförde att den inte skulle överleva resan så det får bli någon annan gång. Här ligger också "Continental Divide" som på en stor skylt påstår att regn från väst rinner till Stilla havet och regn från öst rinner till Atlanten. Brunch åt vi i Gallup, där ligger The El Rancho Hotel som varit med i många filminspelningar, det har en genuin saloonkaraktär och är som allt annat i New Mexico inspirerat från... Mexico. På hotellet har det under åren bott en hel drös med kändisar och man har i början på 1960 talet spelat in en TV-serie här med namnet "Route 66", förmodligen bara visad i amerikansk TV men hela filmteam bodde här under filminspelningarna och det är man än i dag mycket stolta över 😊.

Precis på gränsen till Arizona ligger en anläggning med turistfällor, det är röda berg där någon tydligen målat reklam på bergen för länge sedan, jag minns inte att jag såg det men jag kanske tittade mer på vägen än på bergen. Turistfällan består av en souvenirbutik i en jätte Wigwam ett jättestort indiantält i plåt med ett par indianskor i som krängde skräp till turister samt en infohall med än mer grejer att göra av med pengar på, jag ser på mina bilder att det är ett stort hål i berget så förmodligen fanns där en grotta att gå in i.

Arizona kom vi till och här är R66 nästan inte farbar alls, det blir mycket I-40, faktiskt är det så att de har mestadels byggt I-40 på gamla R66 och de sträckningar som ändå finns är inte körbara alls utan blockerade med "Dead End skyltar". I Arizona går det trots detta inte fortare att köra eftersom det finns så mycket att titta på och stanna för. Arizona är känt för sina "Jackalopes" en hare med små horn. Legenderna säger att Jackalopes kan lära sig att härma människor och Cowboys som har legat ensamma ute på prärien har hört flera Jackalopes sjunga tillsammans på nätterna, men de sjunger bara på mycket mörka nätter före en "Thunderstorm". De som är bekanta med en Jackalope säger att det nonsens att de skulle sjunga i kör. Jackalopes kan också mjölkas men det måste ske när den sover på kvällen innan fullmåne och då måste man vara oerhört försiktig för en Jackalope är lättvakt. Jackalopes är **mycket** sällsynta.

En bit in i Arizona kommer ett mycket vackert landskap som heter "Painted dessert" och precis som namnet beskriver består öknen av berg i många olika kulörer, det är mycket rött men också gröna, blå, gula och vita berg. Färgerna skiftar med ljuset och det finns sparsamt med vegetation, mest små buskar som skimrar i grönt och brunt. Ett sagolikt skådespel detta och värt hela resan. Strax därpå kommer nästa attraktion vilken är "Pettrified Forest" och det är träd som blivit förstenade, mycket märkligt alltihop. En förklaring är att det för ca 250 miljoner år sedan befann sig denna del av jorden i en frodig dal med vulkanisk aktivitet i närheten, utkastet från vulkanerna trängde ner i grundvattnet och där sögs vulkaniskt material upp av trädens rötter vilken skulle innebära försteningen. Dessa träd ligger överallt i denna nationalpark och att ta med sig en bit kostar \$ 250 i böter + fängelsestraff i upp till ett par år. Tar man en bit utanför parken får man \$3 i böter. Jag har en bit petrified wood hemma som jag köpte i en butik för \$ 3, det är "a legal souvenir" 😊

När vi var på väg till Petrified Forest National Park började hemska moln torna upp sig på den annars så blå himlen, vi frågade i receptionen efter regnkläder men det hade han inga att sälja däremot erbjöd han sig att ringa till någon av städerna Flagstaff eller Winslow längre bort och fråga om det regnade eller om regnet var på väg åt något håll, vi fick veta att vi skulle komma att bli blöta om vi stannade i parken varpå vi valde att åka till Holbrook för att sova där. Jag

gasade på ganska ordentligt för att slippa bli blöt, Paulie bad mig köra lite saktare med orden "Jag är mer rädd för ett sjukhus än jag är för lite regn", kloka ord som jag inte försökte att argumentera emot. Vi hittade ett Motel och även här såg det ut att finnas några gäster redan eftersom det stod parkerade bilar utanför, visst hade de lediga rum och vi checkade in. Strax intill låg det en diner och vi åt där. Regnet tog sedan en annan väg och vi kunde köra tillbaka till nationalparken, men på vägen till rummet tittade jag på bilarna och det var ju skrotbilar som måste ha stått där i årtal, det var spindelväv under bilarna och de var inte skattade sedan 2003 osv.

Vi var de enda gästerna på hela motellet och det kändes som om vi kommit till "Hotel California" –You can check in any time you like, but you can never leave-. Den vägen sedan genom parken tillhör resans favoriter, jättefin väg där hastigheten inte översteg 25 mi/h ca 40 km/h. Hela sträckan i parken kanske var 3-5 svenska mil och jag körde utan hjälm, Arizona har ingen hjälmlag, och det var så skönt att känna vinden i håret och att känna sig lite busig 😊 fantastisk park, jag återkommer gärna på hoj dit. Dessvärre fanns det fler turister i parken och på en utsiktspunkt hade vi parkerat och klivit av hojen, vi hade gått 25 meter därifrån när vi hör ett skrammel, jag vänder mig om och ser en jättestor truck backa på hojen som ju välter förståss. Killen som kör bilen han ser ut att försöka att sticka men jag började springa mot honom och då stannade han. Skadorna på hojen bestod av en trasig väska på vänster sida plus div skrapmärken på lack och krom. Låset på väskan var trasigt och killen hade lite verktyg så han hjälpte till att laga den så att vi skulle kunna köra därifrån utan att tappa väskan eller dess lock. Jag var ju ordentligt försäkrad men fick ändå betala \$380 när jag lämnade hojen. Vi har killens mailadress och alla sådana uppgifter och vi har bett honom att betala dessa pengar men vi har ännu inte hört av honom. Det var det första trista som hände den hojen på vår resa....

6 miles ännu mer västerut kommer man fram till en meteorkrater, för ca 25.000 år sedan slog det ner en meteor i Arizonaöknen, meteoren var som en halv fotbollsplan i längd och ca 10 meter i omkrets då den träffade jorden och ca 3 ggr så stor då den kom in i atmosfären.

En sådan sten skapar ett zatanz stort hål i marken då den träffar jorden i en oerhörd hastighet.

För att förstå storleken på det man står och glör på så berättar den skriftliga guiden att det finns utrymme på botten för att spela 4 fotbollsmatcher samtidigt och att det finns plats på sidorna för 2 miljoner åskådare. Maffigt det också. Astronauter övade där inför månlandningen och nu efteråt vet jag att det på kraterns botten står en astronaut i utsågat trä och håller den

amerikanska flaggan, precis som han gjorde på månen, (Armstrong ?) Den syntes inte från kanten där vi stod, man måste ha en kikare för att se. Snart kommer vi till Flagstaff och sedan till Williams där vi tillbringade natten....

Lennart

Jag hoppar över Flagstaff eftersom jag just nu inte minns om det var något speciellt med den staden men vi sov i Williams, en levande stad proppfull med "Westernaffärer" där såldes massor av indianprylar, boots, vapenhölster, T-shirts, Route 66 souvenirer, mm mm.

Proppat med folk och en del av dem i kläder från slutet av 1800 talet inkl stora revolverar hängande tunt midjan, ävenså damer i långa kjolar, stora hattar och andra tidstypiska attiraljer.

Det var senare på kvällen en föreställning på gatan med skottlossning och druckna cowboys och sånt. Det var kul.

På vårt motel bodde en engelsman som kom och presenterade sig, han berättade om att han körde hoj hemma i England och föreslog mig att lägga någon tid på att köra där, killen var runt 65 – 70 år och jag tyckte om honom från första stund.

Då vi kom tillbaka till motelet på kvällen hade det anlant ett 10 tal hojar till vars skyltar angav att de kom från California, det var en Wildstar och resten Harleys, alla var ombyggda och hade en personlig prägel. Mycket att titta på men dess ägare satt utomhus och snackade och jag ville inte gå omkring och plåta deras hojar, visst kunde jag ha frågat om det var okey men deras utstyrsel inbjöd inte till samtal, det var västar med märken liknande våra och jag såg en Road Captain, en Road Sergeant osv.

Ett typiskt Motel i USA är byggt som ett stort U med 2 eller 3 våningar med loftgångar, innergården är parkering och utanför varje dörr är det vanligt att det finns något att sitta på, stolar eller bänkar och bord. Där sitter man på kvällen och tar igen sig efter dagens (ibland långa) körning, man sitter och snackar och tittar på folk, vanligt är det att någon kommer och vill snacka lite, som engelsmannen gjorde.

Eftersom de satt ner såg jag inte ryggarna och det märke de hade där.

Morgonen därpå vaknar jag som vanligt före Paulie och jag ger mig ut för att köpa en kaffe på Starbucks som ligger på andra sidan gatan, då är dessa bikers från igår redan uppe och håller på och lastar sina hojar för avfärd.

En av dem kommer och pratar med mig och nu ser jag ryggmärket, ett stor kors, ett krucifix.

We are ridin' for Jesus, säger killen och berättar att hela gänget är gamla missbrukare, kriminella som funnit en tro på Jesus och på Gud. Det är märkligt att möta en kille, som jag igår inte ville fråga om jag fick plåta hans bäge, höra med varm röst berätta om sin tro, om sitt gamla missbruk och som idag välsignar mig, min sambo och säger, vi har bett för att du skall komma fram utan problem, vi har bett att Jesus skall vara med dig så att du är trygg på din resa.

Innan de gav sig av ställde de sig i en ring, höll varandra i händerna och bad ytterligare en bön, engelsmannen var inbjuden att vara med och jag tror att han var präst, bönen kunde han i varje fall. Sedan rullade de tyst ut sina hojar på gatan innan de startade så att ingen skulle väckas av deras muller, för det lät när de åkte... Tro mig.

Med sig hade de en följbil, en stor truck med lastmöjligheter för allas packning och en hel del verktyg och reservdelar.

Man möter en hel del folk på en sådan här resa.

Från Williams for vi ifrån R66 nästa dag och tog US 180 rakt norrut ca 100 miles, gör man det kommer man till Grand Canyon. Lite besvikelse för mig då jag var i en annan del av detta området förra året men det är magnifikt utan tvekan.

Det gick en dag åt detta projekt och ca 30 mils körning på en väg som inte var så hårt trafikerad och då åkte hjälmen av för att jag ville känna hur det kändes utan att vara rädd för att polisen skulle ha synpunkter.

Det är en skön känsla att köra i ca 70 km/h timmen och ha vinden i håret. Inget jag skulle göra om det var mycket trafik, förbjudet, intensiv körning på kurvig väg osv.

På hela sträckan vi kört har det bara varit hjälm tvång i Kalifornien men jag har haft hjälm hela tiden utom på den resan till Grand Canyon och sedan i nationalparker.

Väl tillbaka efter Grand Canyon fortsatte färden till en stad som heter Seligman och där finns en krog som jag hört Paulie berätta om och som jag velat besöka länge. Jag skrev förut om roadkills och att jag skulle återkomma om det, nu återkommer jag till det.

I Seligman ligger "Roadkill Café".

Matsedeln är något alldeles enastående och deras slogan är: "You kill it, we grill it" 😊

Vidare påstår man att: "Eating is more fun when you know it was hit on the run"

Vad sägs om...

Starters:

Funky Skunk "A Real Stinker of Start"

Wild Turkey Jerkey "Smear'd in the Street & Baked in the Heat"

Muck of Duck " Smushed by a Truck"

Plate of Fate "Late Nights & Bright Lights Bring us Tasty Delights"

Road Kill Platter " Can't Decide? Try A Sample of Our Favorites"

Varmrätter:

Caddie Grilled Patty

Ground Round of Hound

Elk Melt

Fender Tenders

Vultures & Veggies

Tried-To-Pass-Me-By on Rye

No Luck Buck

Too Slow Doe

Center Line Bovine

High Speed Special

Eller den jag inte vågade beställa...

Mystery Meat

"Could Be Beaks, Could Be Feet"

Själv beställde jag en Caddie Grilled Patty som (tack och lov) visade sig vara en hamburgare gjord på nötkött (tror jag), god var den och jag vill nog kora den till resans godaste hamburgare. Drycken serveras i gamla glasburkar, det finns en gänga på dem för ett plåtlock☺ Skoj och trevligt alltihop, undrar vad hälsovårdsmyndigheten i Sverige skulle säga?

I Arizona har man till största delen lagt den nya I-40 ovanpå gamla R66 men strax före Seligman svänger man av på riktiga R66 och sedan kommer den absolut finaste delen av Route 66 och bergen, Sierra Nevada, börjar. Det är vägar som går i riktiga kringelkrokar, man klättrar högre och högre, det är mycket ovanligt med några räcken mellan vägen och terrängen och det kan vara bråddjup alldeles bredvid hojen. Mycket maffigt och det är ungefär 25 svenska mil sådan körning, det är inte mycket trafik utan de flesta väljer I-40 som ligger långt ifrån R66, det är säkert 100 km mellan vägarna. Det är denna väg jag har drömt om då vi planerade resan.

I Arizona finns det ca 20 indianreservat med 16 olika stammar, några av dem ligger i detta område och när man kommer ut från bergen är man dels i Kalifornien och dels i Mojaveöknen, helt riktigt: Ännu mer värme!

Vi kommer nu fram till CALIFORNIA och R66 är återigen en egen väg, dessvärre är den ofta i mycket dåligt skick och det i långa sträckor. Men det var ju för att köra Route 66 vi hade åkt till USA, det är alltså bara att gilla läget.

Strax inne i Kalifornien kommer en gammal guldgrävarstad, Oatman, de lever på turister och det är en liten håla med en enda gata som går igenom samhället. Souvenirbutiker med en massa tingeltangel. I Oatman går det omkring åsnor, några har ägare, några inte och människorna där vill inte att man matar deras djur. Det finns en show var dag där också, cowboys som skjuter och sådant, jag har varit i Oatman en gång förut men jag har missat denna show vid bägge mina besök.

Vägen till och från Oatman är helt fantastisk, kurvigt, backigt och mycket tänkvärd. När jag kört där bägge gångerna så har jag suttit och fantiserat om hur det var då det inte fanns någon annan vettig väg till Kalifornien, då alla körde här, jag tror inte att det var så mycket trafik men 1936 såg bilisterna samma sak som jag såg nu.

Det ligger gamla bilvrak nere i raviner och påminner dagens trafikanter om att ta det lugnt, det är bilvrak från 1927 och framåt. En del är bara solbrända vrak medan andra kan faktiskt påminna om lackerade bilar. Gå gärna i på Google Maps och kolla kartan från Needles som ligger på gränsen mellan Arizona/California, och följ Historic Route 66 västerut, ibland så kallas vägen Oatman-Topock Hwy. Kolla kringelkrokarna där och det framgår ganska tydligt vilken typ av hojkörning det är ☺

I Californien körde vi mot kusten och vi tog ett par dagar på oss att kolla på saker och ting, vi sov över i Ludlov, en liten ort som innehåller ett motel, 2 bensinmackar, en Diner och en stor vägkorsning, Route 66 därifrån är inte körbar. Vill man behålla hälsan så vänder man på R66 och tar I-40 istället, det gjorde vi! När man väl kommer in på R66 igen och den är körbar så ligger den ibland nära och ibland långt från I-40, de balla ställen man passerar i detta område är gamla guldgrävarområden, Klondyke finns här och en massa nerlagda gruvor och sånt.

Jag inser att de som var drabbade av "Guldfiebern" och överlevde var mycket starka människor, med en oerhörd beslutsamhet. Maffigt, mycket maffigt. Sedan är det R66 igen och det är ganska händelselöst, vi varvar ibland med I-40 och vi närmar oss Los Angeles. Men först skall vi igenom Victorville och den andra incidenten på min H-D.

På I-40 ligger vi och det skall snart komma en avfart till R66, då jag hinner ikapp en långsam lastbil. Paulie vill inte åka fort och jag försöker att respektera detta men jag befarrar att jag kommer att missa avfarten om jag ligger bakom

lastbilen som skymmer alla skyltar för mig så jag skall köra om. Det är en ganska intensiv trafik med mycket långtradare och det är en trefilig motorväg med hastigheten 75 miles/h (120 km/h).

Jag påbörjar min omkörning och ligger utanför lastbilen då hojen plötsligt börjar gå tungt, den saktar av och jag inser att något är fel, en märklig känsla, som om motorn tappat kraft.

Snabbt diagnostiserar jag problemet som punktering, rädslan sliter tag i mig: Jag måste härifrån!!!!

I med en lägre växel, 5.an, det räcker inte, en gång till, i med 4:an och full rulle och förbi lastbilen och in till höger där det finns en "safe-zone" och så stanna hela ekipaget.

Någonstans i allt detta har jag tydligen sagt till Paulie att vi har punktering och hon är skrämmd från sinnen, hon berättade efteråt att hon såg oss gå omkull och hur vi blev överkörda av lastbilen och gud vet hur mycket annat, HUVVA. Nåväl, det gick bra och längs de stora vägarna i USA finns det nödtelefoner och Paulie gick för att ringa efter hjälp, medan jag stannade vid hojen.

Medan jag står där kommer det en bil som stannar, han har en saftblandare på taket så det var någon typ av vägassistans.

Killen som hoppar ur bilen sa som alla amerikaner säger vid ett möte:

- Hi, How ya doin'?

- Hi, I'm fine but I got a flat tire.

- Flat tire? And still alive, it's a lucky day for ya!

Efter någon halvtimme kom så bärgaren och tog med oss till en H-D verkstad som ömsade däck på någon timme, mycket trevliga killar och allt gick som smort.

I H-d shopen kollade jag lite och kunde konstatera att en H-D Dyna Glide 2010 med 96 cu.in. kostade i svenska pengar 105.000, då var den utan luft & buller men ändå...

Paulie undrade om jag var sugen men för mig är en H-D inte så attraktiv.

Från Victorville tog vi av från R66 och I-40 och tog en annan mindre väg, US 247, söderut och övernattade i Yucca Valley. Det var en läcker väg dit och Yucca Valley består till stor del av Yuccapalmer, vad annars?

Haket vi bodde på där heter Dessert Wiew och det fanns en hel vägg i glas och utsikten har säkert varit fantastisk en gång i tiden, ökenlandskap med en fin solnedgång...

Nu har det byggts en massa hus utanför glasväggen och utsikten påminde närmast om ordinär villabebyggelse, trist men jag gillade läget i alla fall.

Lennart

Jaha nu är jag här igen och jag vill berätta om den senare delen av vår roadtrip down the Route 66.

Från Yucca valley åkte vi vidare ner söderöver för att få se ytterligare en nationalpark, Joshua Tree Park. Det är en mycket vacker park, det är ett ödsligt ställe, ogästvänligt på den tiden då innan det blev en nationalpark och det berättas om människor som faktiskt bott och verkat där.

Det är 4 olika män som försökt sig på att gräva guld eller andra ädelmetaller i området. Det är ökenklimat och ökenmiljö och tusentals små träd som är ganska vackra på sitt säregna sätt, en stam och högst upp några grenar som längst ut har ett gäng spretiga blad..

Bilder finns om du kollar länken:

http://sv.wikipedia.org/wiki/Joshua_Tree_National_Park

Vi körde genom parken och då vi kom ut så hade vi 2 alternativ, svänga höger upp på I-10 till Palm Springs eller fortsätta rakt fram in på en liten väg som också skulle leda oss till Palm Springs. Vi hade punkteringen och Interstates i färskt minne och valde den mindre vägen, har jag någon gång under resan utsatt mig och min allra bästa vän för livsfara så var det genom detta beslut. Vägen var i bra skick och den började att gå parallellt med Interstaten men vek av efter en stund och vandrade iväg genom ett berglandskap där vägen går nere i raviner och bergen tornar upp sig högt över 2 små människor på en Harley-Davidson Classic Electra Glide.

Min hyrda hoj hade en termometer och den stannade på 120 F, visaren stod i botten det kan ha varit varmare än så men det kunde inte termometern visa... Vi var ensamma på vägen, det var svinhett och skulle något hända hade vi inte kommit levande därifrån. Jag hade tidigare känt på däcken då vi stannat och de var ibland så varma att jag brände mig på dem, nu var det varmare än någonsin på hela resan och jag begriper inte att däck kan hålla under sådana omständigheter.

Okey, bakdäcket var sprillans nytt men det var inte däcket fram, jag var väl medveten om detta och jag satt och katastrofplanerade, hur skall jag påkalla uppmärksamhet om hojen stannar, hur skall jag göra om vi går omkull och vi blir skadade, finns här några möjligheter att hitta bränsle om vi blir här över natten osv. Jag hittade ganska snart bränsle till en eld om något skulle hända, jag eldar upp hojen, det skapar rök och den syns och då kommer folk och räddar oss, så gick mina tankar (blandat med: vad fan har jag här att göra???)

Nåväl det var en fin väg och rätt som det var så öppnar sig en dal framför oss med knallblått vatten, jag trodde att det var en ökensynvilla, men vi hade kommit fram till Salton Sea strax söder om en liten stad som heter Mecca i Riverside County California USA och faran var över, PUST.

När jag nu kollar kartan så körde vi kanske 4-5 mil fågelvägen, 8-10 mil landvägen och någon timme eller drygt det i verkligheten MEN det kändes som om vi aldrig kom därifrån.

Det finns en bild i slutet på

<http://www.flickr.com/photos/40561765@N03/3965068879>

där jag sitter med ett löjligt flin i hela ansiktet, mitt blå linne som jag har på mig är genomblött av svett och jag är fullständigt sönderbränd i ansiktet, det var då vi kom ut ur ravinen.

I södra USA så kommer värmen sent på dagen men stannar långt in på kvällen, skall jag köra **där** igen (inte omöjligt 😊) så vill jag göra det tidigare på dagen då det inte hunnit bli så infernaliskt hett.

Vi kom så småningom till Palm Springs en till ytan stor stad med massor av golfbanor, ett gigantiskt rekreativsområde med massor av palmer 😊 Springs betyder ju vattenkälla (or) men det är ökenområde och konstbevatning som gäller så Paulie och jag döpte om Palm Springs till Palm Sprinklers. Rätt som du går på kvällspromenad på väg till krogen så hoppar sprinklersystemen igång i gräsmattor och i planteringar, det blir ett attans vinande och stänkande överallt men det är grönt och fint.

Vidare från Palm Sprinklers efter övernattnig så körde vi mot kusten och kom så småningom till Oceanside och därifrån körde vi på 2 dagar upp till Santa Monica Pier där Route 66 officiellt slutar. Vi tog det lugnt därför att vi hade lite tid på oss och vi ville njuta av att se havet, vatten är fascinerande efter 2 veckor i öknen 😊 och att köra på kustvägen i Californien är en upplevelse och jag kan göra det hur många gånger som helst.

Vi kom till vårt förbokade hotell på lördagen och klockan var runt 1 på dagen, hojen skulle lämnas till Eagleriders depå senast kl 17.00. På hotellet träffade jag min bror och hans tjej EvaLena som kommit dit tidigare än oss och det var en glädjens stund att se att de var framme och att inget hänt dem.

Vi lämnade tillbaka hojarna och Eagleriders bjuder på skjuts 7 miles från deras butiker så när de fick veta att vi skulle hämta en hyrbil för de kommande 2 veckorna så ringde de en transport åt oss 😊, fram glider en limousine med en chaffis som öppnar dörrar och allt, ingick i priset detta and I just love it!

Bilen vi hämtade var en Mercury Grand Marquise, stor, V8, massor av blingbling, el prylar, soffor och törst. Mums!!

Los Angeles är en enorm stad med drygt 4 miljoner människor i själva L.A. och uppemot 18 miljoner människor i hela Los Angeles County. Det är Medelhavsklimat och ju närmare havet desto svalare temperatur. Staden har i snitt 335 soldagar om året och enbart 30 regndagar, snö är ytterst sällsynt medan smog är mer vanligt. I Kalifornien har man mycket stränga miljökrav och var först i världen med att lagstifta om katalysator på bilar. Det finns en bil på 1,8 människor och detta gör L.A. till världens mest biltäta område.

Det är ett fascinerande område.

Vi stannade i L.A. ett tag och badade i Stilla Havet, det är också något alldeles extra att stå på beachen och titta ut över en ocean där man vet att nästa land som finns därute är Hawaii och efter det kommer Japan och dit är det lika långt som hem till Sverige.

Från Los Angeles körde vi söder ut till San Diego, vi var vid gränsen till Mexico vid staden Tijuana som är den mest frekventerade gränsövergången i hela världen. Vi kunde ha åkt in i Mexico men det verkade för bökigt att ta sig tillbaka så vi avstod.

Från gränsen sedan körde vi tillbaka till ytterkanten på L.A. och vidare mot Las Vegas där vi skulle fira vår födelsedag, jag och brorsan.

Jag var i Las Vegas förra året också och jag gillar den stan, herrejissuss, jag skulle vilja se hur elledningen in dit ser ut. Allt lyser, det finns miljoner med lampor, miljoner spelapparater som blinkar, låter och lockar folk. Det är en stor show alltihop och där är massor av folk.

Från Las Vegas åkte vi sedan tillbaka till Los Angeles för att avsluta vår resa och åka hem.

De sista 2 veckorna är egentligen bara en upprepning från förra årets semester då vi körde bil i California, Arizona och Nevada, men den resan skulle jag gärna göra om på hoj. Kustvägen från San Francisco till L.A. vidare till Las Vegas via Grand Canyon och Hoover Dam. Från L.V. norröver till nationalparkerna Death Valley, Sequoia National Park, Yosemite National Park, Lake Tahoe och till sist hojträffen Street Vibrations.

Visst har vi gjort annat än bara kört hoj på denna resa också, vi har varit på Queen Mary - ett lyxkryssningsfartyg i L.A., USS Midway – ett hangarfartyg i San Diego – Vi har varit på ett taggtrådmuseum någonstans på R 66, Disney Land i L.A. mm mm

Jag har träffat och pratat med en hel massa människor, jag har blivit välsignad av hojåkare som "Rides for Jesus", överallt finns det vänliga människor... Står man still med hojen vid någon väg och det kommer en annan hoj så saktar han in, utan att stanna helt, och frågar – U okey?

Vi kom till en krog, en Diner, och servitrasan frågade om vi var de som beställt, om inte så var krogen abonnerad. Eftersom vi inte var gruppen som beställt var det bara att bege sig därifrån men innan vi hunnit iväg kom det 38 Harleys med ca 50 pers, det var gruppen som beställt. De kom från Norge och jag pratade med han som var RC, han hade kört L.A. – Chicago och var nu på väg tillbaka med nästa grupp... Det var hans jobb! Han kan få mitt jobb så tar jag hans 😊 Killen som backade på och välte min hoj har betalt skadorna, det känns helt okey 😊

Jag har sett de mest fantastiska solnedgångar man kan tänka sig

Jag har sett de mest fantastiska soluppgångar man kan tänka sig

Alla skrattande barn, alla glada människor, att äta en californisk apelsin i Californien, alla hojar, hot rods, alla långtradarchaffisar som vinkat åt oss på Interstates och Highways, killarna som bytte mitt däck på en timme och som sa att de hållt på en liter olja eftersom det behövdes.

Santa Monica Beach, Huntington Beach, Sunset Beach och många fler.

Jag har badat i Colorado River och då jag ligger på strandkanten halvägs ner i vattnet, stänger jag ögonen och bara njuter, jag ligger på rygg och svalkas barmhärtigt av vattnet... Då jag öppnar ögonen efter ett par minuter svävar en Condor i cirklar över mig och kollar och hoppas på att jag inte skall röra mig mer utan vara den dagens happening vad det gäller menyn :-)

Vi har bott på en hel massa olika motels, alla med olika standard, loppshotell ena dagen och Hotel Flamingo nästa, jag har ätit allt från rena grisfödan till det godaste av det goda

Jag har fått se den amerikanska patriotismen på flera håll, vi var i Huntington Beach den 11 september då alla flaggor var halade på halv stång och "vets" från olika krig går med diverse attiraljer på sig och är stolta över det. Där kom också en gruppkörning på hoj, dessvärre hann jag bara filma den sista tredjedelen av denna...

<http://www.youtube.com/watch?v=lyZTI9K1Ywk>

På flygplatsen i Atlanta på hemväg fick vi vänta halva dagen och får se en hel hop människor stå vid trappan där alla ankommande kommer upp, var gång det kom en soldat så applåderade man, när en soldat gick förbi skrek en kvinna: A soldier passing, give him (her) a hand.

Folk ger sina egna massor av bekräftelse och det är stort att se, även om jag inte är någon vän av militärer eller krig så är jag imponerad av sammanhållningen.

Jag är glad att jag fått möjligheten att göra en resa på Route 66 och jag är mycket glad över att vi kom hem utan skador eller andra tråkigheter, jag skulle göra om hela resan i samma ögonblick jag fick möjlighet och jag ser fram emot nästa äventyr på motorcykel.

Här är nu min berättelse slut och jag hoppas att jag kunnat förmedla lite av det jag upplevt till dig och om jag kunnat skänka dig lite inspiration så är jag överlycklig.

Jag och Paulie har redan börjat prata om nästa resa, hon vill gärna åka hoj utomlands igen, jag åker gärna till USA igen.

Ride Safe & Have Fun

Lennart
2nd Officer